

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Asan/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200741
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018200741.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobkyne: O.. R. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Č.. XXXX/XX, XXX XX G., právne zastúpenej: JUDr. Monika Marjanovič, advokátska kancelária so sídlom Urbánkova 1562/6, 040 01 Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, Komenského 52, 041 26 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP2-2018/025717/HAV zo dňa 12.06.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.: 6S/96/2018 - 63 zo dňa 16. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Okresný úrad Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, Komenského 52, 041 26 Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) vydal dňa 28.12.2017 rozkaz č. OU-KE-OCDPK-2017/052744 o uložení pokuty O.. R. G., vo výške 150,- EUR, podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 16b ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. o diaľničnej známke a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o diaľničnej známke“) za to, že sa dopustila spáchania správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 tohto zákona tým, že dňa 21.07.2016 v čase o 16:25:54 hod. užívala vymedzený úsek cesty DI, 395,9 km, smer PO, vozidlom G. bez úhrady diaľničnej známky (ďalej len „rozkaz“).

X. O.. R. G. (ďalej aj ako „účastníčka konania“) podala proti rozkazu odpor, ktorý nebol odmietnutý. Podľa § 13 ods. 5 zákona o diaľničnej známke sa včasným podaním odporu, ktorý nebol odmietnutý, rozkaz zrušuje v celom rozsahu a okresný úrad pokračuje v konaní o správnom delikte. Dňa 16.01.2018 prvostupňový správny orgán požiadal Krajský dopravný inšpektorát (KDI) Košice o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel. Z lustrácie, ktorú vykonal KDI Košice, je zrejmé, že dňa 21.07.2016 v čase o 09:02 hod. bolo vozidlo z dôvodu pristahovania držiteľa vozidla, O.. R. G., z iného okresu, prihlásené na dopravnom inšpektoráte v Košiciach, kde mu boli pridelené evidenčné čísla G.. Pôvodné tabuľky s EČ H. boli odobraté a úradne zničené.

3. Dňa 10.04.2018 prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. OU-KE-OCDPK-2018/006637 o uložení pokuty účastníčke konania vo výške 150,- EUR, za to, že sa dopustila spáchania správneho deliktu tým, že dňa 21.07.2016 v čase o 16:25:54 hod. užívala vymedzený úsek cesty DI, 395,9 km, smer PO, vozidlom G. bez úhrady diaľničnej známky (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

4. Účastníčka konania podala odvolanie a uviedla, že osobné motorové vozidlo CHEVROLET CRUZE, S.:G., od 05.10.2011 malo pridelené evidenčné číslo (EČ): H. a pre kalendárny rok 2016 malo aj riadne zakúpenú celoročnú diaľničnú známku. Na strane účastníčky konania došlo k zmene trvalého bydliska, čím následne došlo dňa 21.07.2016 aj k zmene evidenčného čísla. Účastníčka konania má zato, že zo strany prvostupňového správneho orgánu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu porušenia povinností, nakoľko podľa jej názoru pri zmene evidenčného čísla jeho vlastníčkovi nevzniká povinnosť zakúpiť si ďalšiu celoročnú známku pre ten istý kalendárny rok.

5. Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, referát cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej len „odvolací orgán“), preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom. Odvolací orgán uzavrel, že na základe zisteného a potvrdeného stavu prvostupňový správny orgán výstupom z informačného systému Národnej diaľničnej spoločnosti hodnoverne preukázal, že prevádzkovateľ vozidla nezabezpečil, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom bola splnená zákonná povinnosť úhrady diaľničnej známky a účastníčka konania nepreukázala úhradu diaľničnej známky k vozidlu s evidenčným číslom G.. Skutočnosť, že síce disponovala platnou diaľničnou známku u toho istého vozidla, ale s iným EČ (H.), je pre uloženie sankcie podľa zákona o diaľničnej známke nepodstatná. Vo vykonanom dokazovaní bolo jednoznačne preukázané, že prevádzkovateľ motorového vozidla I. G. dňa 21.07.2016 v čase o 16:25:54 hod. porušil povinnosť podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke a táto skutočnosť bola pre uloženie sankcie určujúca. Podľa § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke, služby súvisiace najmä s kúpou alebo výmenou diaľničnej známky, opravou údajov a výšku servisných poplatkov určí správca výberu úhrady diaľničnej známky, teda Národná diaľničná spoločnosť vo svojich všeobecných obchodných podmienkach. Podľa čl. VI. ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok Správca výberu úhrady diaľničnej známky (účinnosť od 01.12.2015), mal prevádzkovateľ vozidla povinnosť vykonať zmenu údajov v evidencii úhrady diaľničnej známky z dôvodu zmeny evidenčného čísla vozidla. Nesplnením tejto povinnosti kontrolný systém úhrady diaľničnej známky, prevádzkovaný správcou výberu úhrady diaľničnej známky (NDS, a.s. - SkyToll, a.s.), vyhodnotí vozidlo, ako vozidlo bez úhrady diaľničnej známky. Účastníčka konania uvedenú povinnosť vykonať zmenu evidenčného čísla nevykonala, v dôsledku čoho vozidlo I. G. systém vyhodnotil ako vozidlo bez úhrady.

6. Podľa ust. § 10a ods. 2 zákona o diaľničnej známke za správny delikt podľa odseku 1, sa uloží pokuta od 150,- eur do 500,- eur, prvostupňový orgán má teda zákonnú povinnosť sankciu uložiť. Prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške dolnej hranice sadzby. Odvolací orgán sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že účastník konania svojím konaním porušil ustanovenie § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke a rozhodol tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie pred správnym súdom

7. Žalobkyňa sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného a argumentovala tým, že:

- na vozidlo mala riadne zakúpenú a zaregistrovanú diaľničnú známku, a teda neužívala vymedzený úsek cesty DI bez úhrady diaľničnej známky;
- diaľničnú známku zakúpila na svoje vozidlo dňa 09.06.2016, evidenčné číslo vozidla v čase zakúpenia známky bolo H., následne v priebehu roka 2016 z dôvodu, že pri uzatvorení sobáša zmenila priezvisko a došlo k zmene adresy jej bydliska, prehlásila vozidlo z okresu Trebišov do okresu Košice, v dôsledku čoho bolo pre vozidlo vystavené nové osvedčenie o evidencii vozidla a pridelené nové evidenčné číslo vozidla G.;
- z osvedčenia o evidencii vozidla je zrejmé, že sa stále jedná o to isté vozidlo, ktoré nezmenilo majiteľa, ale došlo len k zmene osobných údajov vlastníka vozidla;
- v danej veci došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu porušenia povinnosti podľa § 4 ods. 2

zákona o diaľničnej známke, dané vozidlo malo riadne zakúpenú celoročnú diaľničnú známku pre kalendárny rok 2016;

- pri zmene evidenčného čísla motorového vozidla nevzniká jeho vlastníkovi zákonná povinnosť zakúpiť ďalšiu celoročnú diaľničnú známku pre daný kalendárny rok;

- elektronický systém Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. pri zakúpení diaľničnej známky neumožňuje identifikovať vozidlo prostredníctvom výrobného VIN čísla, ktoré by garantovalo nezameniteľnosť vozidiel, ale umožňuje zadať len evidenčné číslo vozidla, v dôsledku čoho potom pri zmene evidenčného čísla vozidla nastáva problém pri identifikácii vozidiel, pokiaľ však Národná diaľničná spoločnosť, a.s. nemá zabezpečené prepojenie s evidenciou dopravných inšpektorátov, mala zaviesť inú evidenciu vozidiel pri nákupe diaľničných známok;

- podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke správneho deliktu sa dopustí ten, kto ako prevádzkovateľ vozidla poruší povinnosť podľa § 4 ods. 2. Podľa § 4 ods. 2 tohto zákona prevádzkovateľ vozidla je povinný zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky, žalobkyňa sa vzhľadom na vyššie uvedené nedopustila spáchania správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 tohto zákona;

- žalovaný ako správny orgán nemôže ukladať pokutu na základe obchodných podmienok spoločnosti Národná diaľničná, a.s., či SkyToll, a.s., naviac so žiadanými všeobecnými obchodnými podmienkami nebola oboznámená, tieto jej neboli zaslané ani dodatočne po nákupe známky. Naviac žalobkyňa popiera, že by ju takéto obchodné podmienky, ktoré jej ukladajú povinnosti nad rámec zákona, mohli zaväzovať;

- žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť oboznámiť sa s dokladmi pre vydanie rozhodnutia, keď sa ani len neoboznámil s predmetnými všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré jej majú túto povinnosť ukladať a vôbec neuviedol, na základe čoho majú tieto podmienky, ak vôbec existujú, žalobkyňu zaväzovať, čím absentuje v rozhodnutí správna úvaha, ktorú použil správny orgán pri aplikácii právnych predpisov

- sankcia za porušenie týchto obchodných podmienok by mohla byť uplatňovaná len zo strany spoločnosti SkyToll, a.s., určite by o nej nerozhodoval správny orgán, ale súd, a aby mohla byť spoločnosť SkyToll, a.s. s nárokom úspešná, musela by uniesť dôkazné bremeno, že sa všeobecné obchodné podmienky vôbec dostali do dispozície žalobkyne a že ju zaväzujú;

- žalovaný svoje rozhodnutie založil na tom, že nakoľko za správne a úplné zadanie údajov spojených s úhradou diaľničnej známky zodpovedá kupujúci (prevádzkovateľ, vodič), pokuta je oprávnená. Podľa názoru žalobkyne zákon o diaľničnej známke zakotvuje v §10a ods. 1 skutkovú podstatu správneho deliktu, ktorého objektívna stránka je založená na porušení povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2. Ide o povinnosť prevádzkovateľa vozidla zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky. Teda objektívna stránka skutkovej podstaty nie je založená na nesprávnom alebo neúplnom zadaní údajov vymedzených v § 5 ods. 1 zákona. Preto nesprávne alebo neúplné zadanie údajov do elektronického systému nemôže mať podľa názoru žalobkyne za následok vyvodenie deliktuálnej zodpovednosti, naviac v prípade, ak žalobkyňa svoje tvrdenie aj preukázala potvrdením o úhrade diaľničnej známky;

- zákon o diaľničnej známke nepostihuje sankciou uvedenie nesprávnych alebo neúplných údajov do elektronického systému, ale sankciou postihuje nesplnenie povinnosti úhrady diaľničnej známky pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom - iný výklad zákona by v podstate znamenal, že zákon de facto nerozlišuje medzi prevádzkovateľom vozidla, ktorý diaľničnú známku vôbec neuhradil a prevádzkovateľom vozidla, ktorý si zákonnú povinnosť splnil, avšak do elektronického systému zadal nesprávne údaje;

- podľa názoru žalobkyne je základným predpokladom zákonnosti rozhodnutia o správnom delikte náležite zistený skutkový stav veci, nakoľko sa jedná o rozhodnutie, ktorým sa vyslovuje vina za protiprávne konanie. Žiadne ustanovenie zákona o diaľničnej známke neumožňuje žalovanému, aby sankcionoval žalobkyňu za to, že nedoložila kladný výsledok o preregistrovaní od spoločnosti SkyToll a.s., aj prípadné neoznámenie zmeny evidenčného čísla vozidla spoločnosti SkyToll, a.s. podľa predstáv tejto spoločnosti je vzťahom medzi spoločnosťou SkyToll, a.s. a žalobkyňou, do ktorého žalovaný nemá právo a dôvod zasahovať a už vôbec nie ukladať pokutu žalobkyňi;

- žalobkyňa žiadala rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, žiadala tiež nahradiť trovy súdneho konania. Eventuálne podľa ust. § 196 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) navrhla, aby súd v prípade nevyhovenia tomuto žalobnému návrhu uplatnil sankčnú moderáciu a rozhodol tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu a upúšťa od uloženia sankcie s poukazom na § 198 ods. 1 písm. b) SSP.

8. K žalobe žalobkyne sa vyjadril žalovaný a uviedol, že:

- žalobkyňa nepredložila doklad o úspešnom a včasnom preregistrovaní údajov v úhrade diaľničnej známky k I. G., alebo doklad o zakúpení novej diaľničnej známky k I. G., prípadne iný doklad, preukazujúci oslobodenie od úhrady, ktorými by bola preukázala, že povinnosť úhrady diaľničnej známky pri využívaní spoplatnených úsekov ciest vozidlom s I. G. bola splnená;
- rozhodujúcou skutočnosťou bolo posúdenie zákonnosti uloženej pokuty za správny delikt vzhľadom k evidovanej úhrade diaľničnej známky k vozidlu s neplatným EČ H.;
- vo vykonanom dokazovaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa ako prevádzkovateľka motorového vozidla s I. G. dňa 21.07.2016 v čase o 16:25:54 hod. bola podľa platnej právnej úpravy zodpovedná za porušenie povinnosti podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke;
- žalobkyňa mala postupovať podľa čl. VI. VOP. V zmysle bodu 2 citovaného článku
- konkrétne aj prostredníctvom webovej stránky <https://eznamka.sk/sk/dialnicne-znamky/rady-a-pomoc/zmena-udajov-postup>, ktorá tiež informuje, kde a ako sa dá zmena registračných údajov vykonať, pokiaľ nedisponuje zariadením na zaslanie v elektronickej podobe (osobne na kontaktných miestach). Na základe podanej žiadosti o vykonanie zmeny, následne poskytovateľ na základe realizovaných zmien údajov v evidencii úhrady diaľničných známok, vystaví zákazníkovi potvrdenie o zmene údajov. Užívať vymedzený úsek spoplatnenej cesty po výmene EČ môže podľa článku VI. VOP až po obdržaní potvrdenia o zmene údajov zo strany NDS;
- aj keď sa jedná o to isté vozidlo len s iným EČ, kontrolný systém úhrady diaľničnej známky prevádzkovaný NDS ho zaregistroval ako vozidlo bez úhrady. Zavedený platný systém kontroly nie je totiž prepojený s evidenciou vozidiel. Ten páruje EČ, ktoré prešli mýtnou bránou s tými EČ, ktoré majú riadne uhradenú diaľničnú známku. Žalovaný opakovane uvádza, že potrebné parametre, ktoré je potrebné zadať do systému kvôli identifikácii úhrady diaľničnej známky pre dané vozidlo, zákonodarca ustanovil v zákone o diaľničnej známke v § 5 ods. 1 a účastník konania bol povinný tieto údaje bez výhrad akceptovať. Hlavným identifikátorom je evidenčné číslo vozidla, nie identifikačné číslo VIN, alebo iné ďalšie vlastnosti vozidla ako namieta žalobkyňa. Úhrada diaľničnej známky sa teda priamo vzťahuje na evidenčné číslo vozidla, preto nie je správna obrana žalobkyne o tom, že zákon o diaľničnej známke explicitne neupravuje povinnosť držiteľa motorového vozidla nahlasovať zmenu evidenčného čísla;
- extenzívnym výkladom pri akceptovaní úhrady diaľničnej známky podľa iných vlastností vozidla ako si splnenie povinnosti úhrady diaľničnej známky vysvetľuje žalobkyňa, by tak dochádzalo k rozšíreniu kompetencií správneho orgánu nad rámec zákona a nežiaducemu chaosu pri kontrole úhrad diaľničných známok zo strany NDS a ukladaní pokút zo strany okresných úradov;
- neobstojí ani námietka žalobkyne, že pri zmene evidenčného čísla motorového vozidla nevzniká jeho vlastníkovi zákonná povinnosť zakúpiť si celoročnú diaľničnú známku.

9. K vyjadreniu žalovaného sa replikou vyjadrila žalobkyňa a zotrvala na doterajšej argumentácii. K námietke žalovaného na zákonnú nevyvrátiteľnú domnienku znalosti právnych predpisov poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012: „Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Poukázala na špecifická spotrebiteľských zmlúv o ochrane spotrebiteľa.

10. K replike žalobkyne sa vyjadril žalovaný duplikou a uviedol, vykonávateľ verejnej správy nie je viazaný len všeobecne záväznými pravidlami zákonnej sily, ale aj na základe zákona aj inými všeobecne záväznými pravidlami. Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke zákonodarca upozorňuje, že služby súvisiace najmä s kúpou alebo výmenou diaľničnej známky, opravou údajov a výšku servisných poplatkov určí správca výberu úhrady diaľničnej známky vo všeobecných obchodných podmienkach. V tomto prípade zákon o diaľničnej známke nevyvedzuje a nekonkretizuje stanovenú

povinnosť, teda neurčuje kedy a ako má prevádzkovateľ vozidla urobiť zmenu v evidencii úhrady diaľničnej známky, alebo v akom čase, prípadne ako postupovať pri oprave údajov v prípade chybného zadania evidenčného čísla a pod.. Tieto všetky situácie nadobúdajú svoj reálny obsah až po stanovení konkrétnych podmienok ich realizáciou t.j. vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP). Upravujú (konkretizujú) tak spoločenský vzťah vo väčšom rozsahu než stanovuje zákon. Z uvedeného teda vyplýva, že vykonávací predpis, a to VOP účinný od 01.12.2015 je vydaný v súlade so zákonom, a teda z tohto pohľadu VOP nie sú v rozpore s Ústavou SR. K uvedenému je potrebné poznamenať, že podľa § 3 ods. 1 prvá veta Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Pokiaľ sa v podanej žalobe poukazuje na rozpor medzi právnou úpravou zákona a VOP, ktoré podľa žalobkyne odporujú zmyslu a účelu zákona o diaľničnej známke, žalovaný k tomu opakovane poznamenáva, že tak ako správnomu orgánu na prvom stupni, tak ani žalovanému ako odvolaciemu orgánu neprislúcha posudzovať, či zákon platný v Slovenskej republike je, alebo nie je v rozpore s Ústavou SR. Jediným orgánom, ktorý je oprávnený rozhodovať o ústavnosti, resp. o tom, či je konkrétna právna norma v súlade s Ústavou SR je Ústavný súd Slovenskej republiky (čl. 125 ods. 1 Ústavy SR). Okresné úrady ako správne orgány majú len povinnosť v konaní postupovať v súlade s platnými právnymi predpismi.

11. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „správny súd“) dospel k záveru, že žalobe žalobkyne je treba priznať úspech. Aj keď posudzované konanie žalobkyne formálne napĺňa skutkovú podstatu správneho deliktu žalobkyne ako prevádzkovateľa motorového vozidla podľa ust. § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, správny súd považuje v tejto spojitosti za potrebné zdôrazniť, čo je v súlade aj s ustálenou judikatúrou správnych súdov Slovenskej republiky, že pri naplnení skutkovej podstaty správneho deliktu je potrebné mať na zreteli, či došlo aj k naplneniu materiálnej stránky správneho deliktu, to znamená, či ide o také konanie žalobkyne, ktoré je spoločensky neprijateľné, vzhľadom na okolnosti prípadu.

12. Správne súdy vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovili názor, že čisto materiálne poňatie administratívneho deliktu by bolo zrejme problematické, avšak čisto formálne poňatie posudzovaného konania žalovaným by mohlo viesť k neprimeranej tvrdošti a v konečnom dôsledku k nespravodlivosti v postihu žalobkyne. Skúmanie materiálneho znaku deliktu hrá preto kľúčovú úlohu v takých prípadoch, kedy neposudzovanie správneho deliktu v tomto materiálnom zmysle by viedlo k prílišnému formalizmu a k postihovaniu nepatrných porušení právnych povinností, navyše neuložených zákonom, ale VOP, ktoré nemajú žiadne právne následky. Tým by nebol naplnený účel správneho trestania a dochádzalo by aj k znižovaniu autority správnych orgánov. Argumentácia žalovaného správneho orgánu sa v uvedenom smere materiálnej stránky správneho deliktu v preskúmanom rozhodnutí nevyskytuje (obdobne pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 14S/3/2017 z 25.04.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 8S/2/2018 z 20.09.2018, 6S/88/2018 z 11.04.2019) a preto ho súd považuje za také, ktoré vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného pre uvedené nedostatky materiálnej stránky správneho deliktu vo veci žalobkyne má za následok nezákonnosť rozhodnutia.

13. Na základe poslednej uvedenej právnej skutočnosti súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie neboli vydané v súlade so zákonom, preto ich podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. a) SSP ako nezákonné zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom je žalovaný viazaný právnym názorom súdu (§ 191 ods. 6, prvá veta SSP). Vzhľadom na to, že súd vyhovel hlavnému žalobnému návrhu žalobkyne, o vedľajšom moderačnom návrhu žalobkyne nerozhodoval.

14. Dôvodom zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia bola teda predovšetkým absencia materiálnych dôvodov potrebných k záveru, ktorý uviedol žalovaný vo svojom rozhodnutí, keď pri formálnom posudzovaní skutkového stavu nebral do úvahy významný aspekt spravodlivosti administratívneho konania, v ktorom sa zohľadňuje aj tzv. materiálny znak správneho deliktu. V tomto smere sa žalovaný nevysporiadal dôsledne s obsahom argumentácie žalobcu v podanom odpore, kde namietal, že predmetné motorové vozidlo malo zaplatenú diaľničnú známku za celý rok 2016, čo bolo v konaní nesporne preukázané.

15. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná, priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

III.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

16. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP (nesprávne právne posúdenie). Navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. Podľa sťažovateľa správny súd ústavne nekonformne vykladal a aplikoval ustanovenie § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke. Namietal, že v uvedenom konaní ide o spáchanie správneho deliktu, nie o spáchanie priestupku, pričom s uvedenou skutočnosťou sa správny súd v celom konaní nevysporiadal a počas celého konania si tieto dva inštitúty zamieňal. V odôvodnení svojho rozhodnutia argumentuje podaným odporom, a touto situáciou akoby konanie ďalej nepokračovalo. Ani v najmenšom neprihliadol na zásadné námietky sťažovateľa v rozhodnutí a stanoviskách k žalobe, čo má za následok vydanie zmätočného, nepreskúmateľného a predovšetkým rozhodnutia, ktoré nemá oporu v zákone.

18. Výklad ustanovení § 5 ods. 1 a § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke správnym súdom možno hodnotiť výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia (excesu) zo štandardného výkladu (a predstavuje tým nepredvídateľnú interpretačnú ľubovôľu), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami zákonnosti. Správny súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho (pre vec podstatnými) odvolacími námietkami, v dôsledku čoho nemožno napadnutý rozsudok považovať za jasný a zrozumiteľný, tzn. za riadne odôvodnený. S poukazom na judikatúru súdov nižšieho stupňa správny súd v podstate len odkázal na odôvodnenie rozsudku týchto súdov, ktoré nemožno aplikovať na tento prípad.

19. Sťažovateľ mal za to, že správny orgán prvého stupňa obstaral všetky do úvahy pripadajúce dôkazy na základe ktorých bezpochyby ustálil skutkový stav. Sťažovateľ uviedol, že pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania, pre ktoré bola žalobkyňi uložená pokuta, je potrebné vziať do úvahy viaceré právne skutočnosti, a síce, že zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu je založená na objektívnom princípe, čo znamená, že sa posudzuje bez ohľadu na zavinenie. Fakticky ide o zodpovednosť za výsledok, nakoľko subjektívna stránka (zavinenie) nie je súčasťou skutkovej podstaty prejednávaneho správneho deliktu. Obdobne to platí aj o namietanej materiálnej stránke správneho deliktu. Je to dané tým, že už len samotná skutočnosť, že určité ľudské konanie, správanie, je zákonodarcom (v osobitnom zákone) formálne vyhlásené za správny delikt, vyjadruje jeho spoločenskú nebezpečnosť, závažnosť, neprijateľnosť. V tomto prípade sa spoločenská nebezpečnosť, neprijateľnosť spája aj s generálnym pôsobením na ostatné subjekty. Nemožno predsa ospravedlňovať prevádzkovateľov, ktorí na základe predkladaných rôznych subjektívnych (často irelevantných) dôvodov, v ktorých sa odvolávajú na neznalosť, opomenutie, šikanu správneho orgánu a pod., si neplnia povinnosti ustanovené zákonom. Materiálny znak je tak subsumovaný a konzumovaný formálnym znakom protiprávnosti, čo znamená, že typová závažnosť je vyjadrená len nepriamo znakmi formálnej stránky skutkovej podstaty (skutkových podstát) správneho deliktu. Z uvedeného vyplýva, že na spáchanie správneho deliktu postačuje naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty s prihliadnutím na fakt, že skutková podstata správneho deliktu nezahŕňa materiálny prvok. Žalovaný preto je toho názoru, že obidva správne orgány postupovali správne, keď pri svojom rozhodovaní nebrali do úvahy materiálny korektív.

20. Sťažovateľ ďalej uviedol, že jemu ako orgánu štátu zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o správnom konaní predovšetkým vyplýva chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Bez ohľadu na uvedené sťažovateľ si zastáva názor, že k naplneniu materiálneho znaku správneho deliktu došlo a dochádza, a to v podobe nákladov štátu spojených s prejednávaním správneho deliktu. Ide o nie nezanedbateľne náklady materiálno - technické, personálne, finančné. Nad rámec veci a na účely väčšej presvedčivosti svojho právneho záveru sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že je neprimerané prizerať sa na tento problém zo strany správneho súdu takouto jednoduchou optikou s tvrdením, že porušovaním povinností zo strany prevádzkovateľov vozidiel (nedôvodným ospravedlňovaním, až bagatelizovaním porušovania zákonom stanovených povinností) štátu nie je spôsobená žiadna škoda. Správny súd ako orgán štátu sa podľa názoru sťažovateľa musí vyrovnávať so všetkými hľadiskami pre uloženie pokuty a nie iba s niektorými, žalobkyňou vybranými. Inak sa takého rozhodnutie stáva nepreskúmateľné.

21. Záverom dodal, že ponecháva na zvážení kasačného súdu, či nedošlo aj k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP v súvislosti s tým, že sťažovateľ žiadal o spojenie vecí s vecou vedenou pod sp. zn.: 6S/63/2019, keďže išlo o vec toho istého žalobcu s tými istými námietkami. Súd bez zdôvodnenia žiadosti nevyhovel. Tiež uviedol, že ústne pojednávanie neprispelo k objasneniu vecí, keď správny súd vyjadrenia účastníkov konania nad rámec ich písomných vyjadrení považoval za nadbytočné.

22. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadрила.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

23. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3 S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

24. Najvyšší správny súd ako súd kasačný v súvislosti s otázkou prípustnosti, resp. povinnosti zohľadnenia konštantnej judikatúry NS SR pri svojom rozhodovaní konštatuje, že konštantnú prax judikovanú NS SR možno na účely zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti a zabezpečenia právnej istoty považovať za rozhodovaciu činnosť kasačného súdu. V tejto súvislosti považuje aj vo vzťahu k aplikácii § 464 ods. 2 SSP za rozhodujúce, že odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (kompetenčná kontinuita). V súlade s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít [§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], je kasačný súd viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

26. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľom nastolené otázky už boli riešené Najvyšším súdom SR Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Asan 19/2020 zo dňa 20. augusta 2020 (vec rovnakej žalobkyne aj žalovaného, užívanie diaľničného úseku dňa 8. januára 2017), v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan 34/2019 zo dňa 25. marca 2020, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 30/2021, ako aj Najvyšším správnym súdom v rozhodnutí sp. zn.: 5Asan/22/2020 zo dňa 25. mája 2022. Na toto rozhodnutie kasačný súd podľa § 464 ods. 1 poukazuje a uvádza jeho prevzatú časť cit:

„21. V predmetnom prípade sa medzi sťažovateľom a žalovaným stal sporným výklad skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke. Hoci správny delikt vo všeobecnosti nemá legálnu definíciu, je chápaný ako protiprávne a spoločensky škodlivé konanie zodpovednej osoby, ktorého znaky sú uvedené v zákone a s ktorým tento spája aj hrozbu sankcie trestnej povahy ukladanej v rámci výkonu verejnej správy (napr. HAMULÁKOVÁ, Z.; HORVAT, M.: Základy správneho práva trestného. Bratislava: Wolters Kluwer, 2019, str. 21 - 22 a iné). Na to, aby mohlo dôjsť k sankcionovaniu konania osoby v rámci výkonu verejnej správy (administratívnej zodpovednosti) musia byť obligatórne a kumulatívne naplnené a preukázané štyri znaky vyvoditeľné zo

skutkovej podstaty správneho deliktu - (i) objekt, (ii) objektívna stránka, (iii) subjekt a (iv) subjektívna stránka.

22. Vychádzajúc zo znenia § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke je zrejmé, že objektom, teda spoločensky chráneným záujmom, skutkovej podstaty sporného správneho deliktu je fiškálny záujem štátu na úhrade diaľničnej známky za užívanie vymedzených úsekov ciest. Diaľničná známka má pritom charakter časovo limitovaného poplatku za užívanie vymedzených úsekov ciest konkrétnymi vozidlami alebo jazdnými súpravami (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 1 a § 3 zákona o diaľničnej známke v znení účinnom do 30. júna 2019 a § 2 ods. 1, 2 a 4 zákona o diaľničnej známke v aktuálnom znení).

23. Takto vymedzený objekt skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke ústi aj do vymedzenia jeho objektívnej stránky. Sankcionuje totiž konanie prevádzkovateľa spočívajúce v porušení jeho povinnosti zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest konkrétnym vozidlom alebo konkrétnou jazdnou súpravou bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky.

24. Z hľadiska objektu a objektívnej stránky predmetného správneho deliktu je preto relevantná otázka, či bolo preukázané, že určitým vozidlom bol využívaný vymedzený úsek ciest bez toho, aby došlo k úhrade diaľničnej známky.

25. Hoci kasačný súd nespochybňuje úvahu žalovaného spočívajúcu v tom, že skutková podstata správneho deliktu môže vyjadrovať aj viacero objektov, jednoznačný text § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke však bezpochyby nesankcionuje a nechráni záujem na správnom uvádzaní údajov do evidencie správcu výberu úhrady diaľničnej známky či záujem na dodržiavaní jeho všeobecných obchodných podmienok. Na tejto skutočnosti nič nemenia ani žalovaným vyvodzované úvahy zákonodarcu obsiahnuté v dôvodovej správe či usmernenie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, sekcie cestnej dopravy a pozemných komunikácií zo dňa 16. decembra 2016, ktoré nemajú oporu v texte zákona o diaľničnej známke.

26. Podľa právneho názoru kasačného súdu zo žiadneho ustanovenia zákona o diaľničnej známke nevyplýva, že by sa diaľničná známka viazala výslovne len na evidenčné číslo vozidla. Naopak, táto sa uhrádza za užívanie vymedzených úsekov ciest vozidlom alebo jazdnou súpravou, vzťahuje sa preto na konkrétne vozidlo alebo jazdnú súpravu, vo vzťahu ku ktorým bola zakúpená (§ 1 ods. 1 a § 2 ods. 1 zákona o diaľničnej známke v znení účinnom do 30. júna 2019 a § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1 a 2 zákona o diaľničnej známke v aktuálnom znení). Uvedený záver vyplýva aj z toho, že uhradenú diaľničnú známku k určitému evidenčnému číslu vozidla možno aj podľa všeobecných obchodných podmienok správcu výberu úhrady v prípade zmeny evidenčného vozidla preniesť aj na nové evidenčné číslo. Evidenčné číslo vozidla, ako povinný údaj zadávaný do elektronického systému (§ 5 ods. 1 písm. b) zákona o diaľničnej známke), predstavuje len prostriedok pre identifikovanie vozidla, vo vzťahu ku ktorému bola uhradená diaľničná známka. Správne uvedené a aktuálne evidenčné číslo vozidla v elektronickom systéme úhrady diaľničnej známky (nepochybne legitímne) uľahčuje systém kontroly úhrad diaľničných známok, v právnom poriadku Slovenskej republiky. Úprava skutkovej podstaty správneho deliktu postihujúca nesprávne uvedenie týchto povinných údajov do elektronického systému či opomenutie ich aktualizácie sa však v právnom poriadku Slovenskej republiky nenachádza.

27. Pokiaľ žalovaný dôvodí, že vyššie uvedené závery kasačného súdu by spôsobovali nehospodárnosť a nákladnosť správneho konania spojenú so zvýšenou nákladnosťou budovania a udržiavania elektronického kontrolného systému úhrady diaľničnej známky, ani tento argument nepovažoval kasačný súd za relevantný a dôvodný. Kasačný súd nespochybňuje, že záznam z kontroly podľa § 9 ods. 10 zákona o diaľničnej známke (spočívajúci v porovnaní evidenčného čísla vozidla zachyteného na vymedzenom úseku cesty s evidenčnými číslami vozidiel v elektronickom systéme úhrady) predstavuje relevantný dôkaz o neuhradení diaľničnej známky vo vzťahu ku konkrétnemu vozidlu v rozkaznom konaní podľa § 11 až 13 zákona o diaľničnej známke, či v konaní o priestupku alebo o správnom delikte podľa § 10 a § 10a zákona o diaľničnej známke. Pokiaľ však označený páchatel správneho deliktu v ďalšom procesnom postupe (napr. pri podaní odporu) označí a predloží dôkazy nasvedčujúce tomu, že diaľničná známka k vozidlu bola v danom čase uhradená (i keď správne evidenčné číslo vozidla nebolo vedené v elektronickom systéme úhrady), príslušný orgán je povinný tieto skutočnosti prešetriť v súlade s princípom materiálnej pravdy (§ 16 zákona o diaľničnej známke v spojení s § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní; ďalej len „Správny poriadok“). Správny orgán nemôže odmietiť relevantné a pre konanie významné dôkazy predkladané účastníkom konania len z dôvodu, že spochybňujú ním zistený skutkový stav alebo s odkazom na nehospodárnosť a nákladnosť riadneho šetrenia či na deklarovaný záujem štátu na sankcionovaní dotknutej osoby. Kasačný súd tiež zdôrazňuje, že žiadne z ustanovení zákona o diaľničnej známke či Správneho poriadku nebráni účastníkovi konania preukázať identitu vozidla, vo vzťahu ku ktorému bola uhradená diaľničná známka,

aj prostredníctvom čísla VIN a tým preukázať splnenie povinnosti úhrady diaľničnej známky k vozidlu za užívanie vymedzených úsekov ciest. Osobitne v prípade, ak evidenčné číslo vozidla, napríklad aj s ohľadom na jeho zmenu, nepredstavuje jediný a hodnoverný údaj o vozidle, vo vzťahu ku ktorému bola diaľničná známka uhradená.

28. Pokiaľ preto došlo v predmetnom prípade k preukázaniu skutočnosti, že napriek zmene evidenčného čísla vozidla, vo vzťahu ku ktorému bola uhradená diaľničná známka, ide stále o totožné vozidlo, nedošlo k naplneniu objektu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, keďže fiškálny záujem štátu na vybratí poplatku za užívanie vymedzených úsekov ciest predmetným vozidlom nebol ohrozený. Tiež nedošlo ani k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu, keďže nedošlo ku konaniu spočívajúcemu v porušení povinnosti zabezpečiť pri užívaní vymedzených úsekov cesty vozidlom úhradu diaľničnej známky.

29. K obdobným záverom došiel tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Asan 19/2020 zo dňa 20. augusta 2020 za obdobného skutkového stavu. Kasačný súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan 34/2019 zo dňa 25. marca 2020, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 30/2021, v ktorom uviedol:

„ 16. (...) Skutkovú podstatu správneho deliktu teda upravuje § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z., pričom jej objektívna stránka je vyjadrená v § 4 ods. 2. Podstatou, ku ktorej smeruje objektívna stránka je, aby prevádzkovateľ vozidla pri užívaní vymedzeného úseku ciest, uhradil diaľničnú známku. Jej súčasťou však nie je povinnosť týkajúca sa kvalifikovaného poskytnutia EČV. To znamená, že zákon č. 488/2013 Z. z. sankcionuje resp. považuje za správny delikt také omisívne konanie, akým je neuhradenie diaľničnej známky prevádzkovateľom vozidla pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom a teda nie nesprávne zadanie údajov (napr. EČV) o vozidle(...)

22. Generalizujúc vyššie uvedené možno konštatovať, že pri vyvodzovaní deliktualnej zodpovednosti podľa § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. je potrebné zvážiť všetky skutkové okolnosti a to spravidla aj tie, ktoré sa týkajú správnosti poskytnutého EČV, avšak pri ich posudzovaní treba zvoliť materiálny prístup. Zrejme nesprávne, ako napr. drobný preklep pri zadaní EČV (v nepatrnnej časti, akou je napr. jedna číslica alebo písmeno), ktorá však z faktického hľadiska nemá za následok vznik škody v podobe neobdržania úhrady za vozidlo, ktoré reálne využíva diaľnicu, nemôže byť sama o sebe predpokladom pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. V prejednávanej veci preto žalobkyňa nenaplnila skutkovú podstatu správneho deliktu, nakoľko hoci v dôsledku zrejmej nesprávnosti pri zadaní EČV, kedy bola chybná len jediná číslica, zakúpila diaľničnú známku pre iné vozidlo, toto podľa výsledkov lustrácie ani neexistuje a teda štátu resp. správcom výberu úhrad fakticky nevznikla škoda. Pokiaľ teda vozidlo s chybným EČV neexistuje a teda logicky nemôže využívať diaľnicu, možno konštatovať, že žalobkyňa si splnila povinnosť úhrady pre vozidlo, ktoré diaľnicu reálne využíva a teda v dobrej viere mohla využívať svoje vozidlo so správnym EČV (líšiacim sa len v jedinej číslici) na diaľnici v domnení, že má naň zakúpenú diaľničnú známku.“

30. Vyššie uvedené skutočnosti vedú kasačný súd k záveru, že tak správny súd ako aj žalovaný vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ v intenciách § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke sankcionovali nenahlásenie zmeny evidenčného čísla vozidla do systému úhrad správcu výberu úhrady diaľničnej známky. A to všetko pri nesporenej a preukázanej skutočnosti, že k úhrade diaľničnej známky za užívanie vymedzených úsekov ciest dotknutým vozidlom došlo. Užívanie vymedzeného úseku cesty vozidlom, vo vzťahu ku ktorému došlo k úhrade diaľničnej známky, ale nebola nahlásená zmena evidenčného čísla do elektronického systému úhrad správcu výberu úhrady diaľničnej známky, nenaplnia skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke.

31. Kasačný súd nad rámec doteraz uvedeného dáva záverom do pozornosti tak žalovaného ako aj správneho súdu, že Všeobecné obchodné podmienky správcu výberu úhrady diaľničnej známky nemajú povahu všeobecne záväzného právneho predpisu publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Pokiaľ preto má dôjsť k ich aplikácii alebo odvolávaniu sa na ne, musia byť buď predmetom dokazovania (a teda obsiahnuté v administratívnom alebo súdnom spise) alebo musia byť posúdené ako všeobecne známa skutočnosť či skutočnosť známa príslušným orgánom z vlastnej činnosti (§ 122 SSP a § 32 ods. 2 Správneho poriadku). Skutočnosť zakladajúca ich zohľadnenie by však nepochybne mala byť zachytená v odôvodnení rozhodnutia žalovaného ako aj napádaného rozsudku správneho súdu. V tomto prípade však obsah všeobecných obchodných podmienok správcu úhrady diaľničnej známky nie je zachytený ani v súdnom či administratívnom spise, nie je zrejmé, či ich obsah bol považovaný za skutočnosť všeobecne známu (aj s prípadným odkazom na zdroj oboznámenia sa s relevantným znením) a kasačnému súdu nie je známy ani právny dôvod ich aplikácie či zohľadňovania v tejto veci.“

V.

Záver

27. Kasačný súd konštatuje, že správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami účastníkov konania, svoje závery formuloval zrozumiteľne a presvedčivo, pričom sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil vecnú správnosť rozsudku správneho súdu. Kasačný dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení nepovažoval kasačný súd za dôvodný z vyššie uvedených dôvodov.

28. Pokiaľ ide o výhrady sťažovateľa k procesnému postupu správneho súdu s uvedením, že sťažovateľ ponecháva na zvážení kasačného súdu, či k nedošlo aj k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačný súd uvádza, že je povinnosťou sťažovateľa presne špecifikovať kasačné dôvody a tieto relevantne podložiť. Kasačný súd nie je povinný za neho sťažnostné dôvody vyhľadávať. Kasačný súd preto vychádzal zo sťažnostného dôvodu riadne uvedeného a zdôvodneného a v tomto rozsahu rozhodnutie správneho súdu preskúmal.

29. Na základe vyššie uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

30. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.